

[Schovelin.]

Kirsebærstenene allerede kastes os i Øjnene. Og det bliver da det principale Spørgsmaal: Hvorfor i al Verden skal vi underskrive en Traktat, hvorved vi intet som helst opnaar, hverken Nedsættelser eller Garantier mod Forhøjelser? Har man nogen Sinde set Mage i Verden til, at et Land slutter en saadan Traktat, gaar ind paa en saadan Traktat — og det under Auspicier af den nuværende Udenrigsminister, den store Realist! Hvor blev ikke nationalliberale Politikere fra brandesiansk Side haanet som Romantikere, og det var ogsaa med en vis Ret. Hvor er ikke Bismarck blevet forherliget fra den Side: fordi han var den store Realpolitiker! Do ut des — jeg maa gentage Oberst Wagners Ord, som jeg ved en tidligere Lejlighed har citeret herfra: »Ja, jeg og enhver kan se, at vi do'er, men der er ingen, der des'er« — ingen, der des'er! Men det er meget værre endnu, for hvis det var en uskyldig romantisk Forestilling, kunde det jo endda gaa, men til Gengæld for intet som helst at opnaa giver vi bort et *kosteligt Klenodie*, vi giver Afkald paa vor Selvstændighed paa Toldlovgivningens Omraade og derigennem paa et Stykke af vor Suverænetet. Vi gilder os selv!

Naar jeg nu ser, at man ogsaa fra Venstres Side giver denne Sag sin uforbeholdne Tilslutning, ja, saa maa jeg uvilkaarligt spørge mig selv: Har de Mennesker da læst Traktaten? Jeg maa sige, jeg fik jo ganske vist ikke det Indtryk, da jeg nu hørte den ærede Ordfører for Venstre. Han talte ikke om Traktaten, men netop om de store — det, jeg nu kalder romantiske — Synspunkter, om Fred, Toldskranker, der skal falde, en ny Æra o. s. v., o. s. v. Alt det, som er uvirkeligt. Men har den ærede Ordfører virkelig læst Traktaten? Thi det drejer sig ikke her om alle disse store Ord, men om, at vi intet opnaar, men giver vor Selvstændighed bort paa Toldpolitikens Omraade, vi afvæbner os, og dette er, *vil jeg slaa fast, i aaben Strid med de Herreres egen Handelspolitik*.

Den hviler paa to Grundpiller: Mestbegunstigelsen og Toldautonomen, som bliver brugt til en enstrengt Toldtarif med Toldsatser, som er ens for alle Nationer. Mestbegunstigelsen — ja, det er jo en Grundpille, som, ligesom Søjlerne paa

Amalienborg, viser sig ikke at være af Sten, men af Træ, og de bliver ogsaa gennemhullede og ormstukne. Vi har fra vor Side gennem mange, mange Aar gjort opmærksom paa, at denne Mestbegunstigelse kunde med Lethed gennemhulles og ormstikkes, der var ikke noget at gøre ved det, det er nemlig Sagen. Jeg vil hævde ved denne Lejlighed med stor Styrke, fordi det er i Overensstemmelse med international Ret, at Mestbegunstigelsen ved *Specialisering* af Toldsatser *paa fuldstændig legitim Vis* kan ormstikkes, udhules eller gennemhulles, eller hvilke skønne Udtryk man nu bruger. Intet har derfor undret og forbavset mig mere end at se den højtærede Udenrigsminister i det andet høje Ting sige overfor Hr. Christmas Møller:

„Men dernæst tror jeg, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller maa gøre sig klart, at en Toldspecialisering med saadant Formaal vilde være i afgørende Strid med de Forpligtelser, vi har paataget os ved de Mestbegunstigelsesaftaler, vi har truffet.“

Ingenlunde, og det skulde bare mangle, at en dansk Udenrigsminister belærte Udlandet om, at vi med vore Mestbegunstigelsesaftaler har paataget os en Forpligtelse, som intet andet Land mener at have paataget sig ved Mestbegunstigelsen, nemlig at vi ikke maa specialisere vore Toldsatser. En toldautonom Stat har Lov til at specialisere sine Toldsatser naar som helst, og naar Mestbegunstigelsen bliver gennemhullet ad denne Vej, er det fuldkommen juridisk forsvarligt, det er der ikke noget at gøre ved. Det ligger nu en Gang i Mestbegunstigelsens Væsen, den kan ikke klare sig heroverfor. Den er ikke blevet formuleret saaledes i sin Tid, at den virkelig kan dække overfor det, man lægger i den. Derfor kan man aldrig nogen Sinde nøjes med Mestbegunstigelsen alene. Derfor er man nødt til at fastlægge bestemte Tariftoldsatser for de Varer, der interesserer en, i de Traktater, man laver med udenlandske Stater, saaledes som man fra vor Side stadig har hævdet. Og hvis den højtærede Udenrigsminister havde gennemstuderet det Værk, som hedder „Betænkning angaaende eventuel Ændring i Danmarks Handelstraktatspolitik“, afgiven af Traktatkommissionen, vilde han i hvert Fald dér kunne have læst